

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

19 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Alerguș Constantin

Guzun Ion

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către inculpat și avocatul acestuia, Zadorojnîi Andrei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2015 și a sentinței Judecătoriai Rîșcani mun. Chișinău din 05 iunie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Prohorov Oleg Nicolai**, născut la 13 noiembrie 1968, originar și domiciliat mun. Chișinău str. Miron Costin, 8 ap. 69.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță:* 03.09.2012- 24.06.2013

25.10.2013 – 05.06.2015

2. *instanța de apel:* 03.09.2013 - 09.10.2013

12.07.2015-11.12.2015

3. *instanța de recurs:* 25.06.2016 - 19.07.2016

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriai Rîșcani mun. Chișinău din 24 iunie 2013, Prohorov Oleg Nicolai, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, la 4 ani închisoare;

- art. 217 alin. (2) Cod penal, la 8 luni închisoare.

Conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă 4 ani 6 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip închis.

2. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpat, în care a menționat, că nu au fost prezentate probe pe capătul de învinuire de violență în familie, cuțitul de bucătărie l-a folosit, dar nu pentru a ataca membrii familiei, cu toate acestea a recunoscut vina, s-a căit sincer, și-a cerut scuze și a fost iertat. A mai indicat, că a recunoscut faptul strângerii plantelor de cânepă și aducerea acestora la domiciliul

său, însă nu i-a fost clar ce masă uscată s-a constatat, deoarece la pronunțarea sentinței a lipsit apărătorul său și translatorul.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2013 a fost admis apelul declarat, casată sentința și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de judecată.

4. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat, că la examinarea cauzei în prima instanță au fost depistate un șir de erori procedurale și anume potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată (f.d. 74, nefiind numerotate paginile dosarului, borderoul nefiind completat) în ședință a fost invitat interpretul, însă la mențiunea „în ședință este prezent translatorul și este avertizat de răspunderea penală ce o poartă” lipsește semnătura translatorului.

Totodată, instanța de apel a menționat, că conform procesului verbal din data de 24.06.2013, ziua pronunțării sentinței, interpretul nu a fost prezent la proces, nefiind indicată prezența și avertismentul acestuia în proces-verbal, de asemenea nici în dispozitivul sentinței nu este indicat participarea translatorului.

Prin urmare, instanța de apel a considerat, că prezenta cauză a fost examinată cu încălcarea prevederilor art. 16, 357 Cod de procedură penală, fapt ce a dus și la încălcarea art. 6 CEDO, ce consfințește dreptul la un proces echitabil și anume dreptul acuzatului de a fi asistat gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba utilizată în proces. În astfel de împrejurări, instanța de apel a dispus casarea sentinței și remiterea cauzei la o nouă judecare în aceeași instanță de judecată, care urmează să ia în considerație motivele casării și să respecte legislația în vigoare.

5. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 05 iunie 2015, Prohorov Oleg Nicolai, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 34, 82 Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

Totodată, Prohorov O., a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, cu încetarea procesului penal pe acest capăt de învinuire, din motivul intervenirii termenului de prescripție tragerii la răspundere penală, liberându-l de răspundere penală.

6. Potrivit sentinței, s-a constatat, că Prohorov O., la data de 19 septembrie 2011, în jurul orei 13.00, aflându-se la domiciliul său din str. Miron Costin 8 ap. 69, mun. Chișinău, unde locuiește împreună cu mama Sosnițki Liubovi, frații Sosnițki Victor și Sosnițki Alexandr, fiind în stare de ebrietate alcoolică, a numit-o cu cuvinte necenzurate pe mama sa, înjosindu-i onoarea și demnitatea, după care a amenințat-o cu aplicarea violenței.

La fel, Prohorov O. la data de 03 noiembrie 2011, aflându-se la domiciliul său din str. Miron Costin 8 ap. 69 mun. Chișinău, unde locuiește împreună cu mama Sosnițki Liubovi, frații Sosnițki Victor și Sosnițki Alexandr, fiind în stare de ebrietate alcoolică, i-a numit cu cuvinte necenzurate pe membrii familiei sale, înjosindu-i onoarea și demnitatea, după care i-a amenințat cu aplicarea violenței, având în mână un cuțit.

De asemenea, Prohorov O. la data de 14 decembrie 2011 aflându-se la domiciliul său din str. Miron Costin 8 ap. 69 mun. Chișinău, unde locuiește împreună cu mama Sosnițki Liubovi, frații Sosnițki Victor și Sosnițki Alexandr, fiind în stare de ebrietate alcoolică, i-a numit cu cuvinte necenzurate pe membrii familiei sale, mama Sosnițki Liubovi și fratele Sosnițki Victor, înjosindu-le onoarea și demnitatea, după care i-a amenințat cu răfuiala fizică.

Tot el, contrar prevederilor Legii nr. 382 - XIV din 06.05.1999 cu privire la circulația substanțelor narcotice, psihotrope și a precursorilor, în scop de consum personal, ilegal a produs și păstrat substanțe narcotice a căror circulație în scopuri medicinale este interzisă. La data de 08 august 2012, Prohorov O., a colectat din lanul de porumb, nu departe de cimitirul Sf. Lazăr mun. Chișinău, mai multe plante de cânepă, pe care ulterior le-a uscat, fărâmițat și păstrat într-un ziar, pe podeaua din locuința sa din str. Miron Costin 8 ap. 69, mun. Chișinău, până la 08 august 2012, orele 18.25, când în cadrul cercetării la fața locului, efectuate de către colaboratorii de poliție a CPs Rîșcani, mun. Chișinău, a fost depistată și ridicată masa de origine vegetală, cu miros specific, care conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 333 din 14 august 2012 reprezintă – marihuană, substanță narcotică neutilizată în scopuri medicinale, masa totală a căreia în formă uscată constituie 118, 23 gr. (66,25 gr. + 51,98 gr.)

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, faptele inculpatului Prohorov O. au fost calificate *de drept* în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal și anume – *violența în familie, adică acțiunile intenționate manifestate fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică și psihică, săvârșită asupra doi membri ai familiei*, precum și în baza art. 217 alin. (2) Cod penal – *circulația ilegală a substanțelor narcotice în proporții mari fără scop de înstrăinare, exprimate prin producerea și păstrarea substanțelor narcotice*.

7. Sentința a fost atacată cu apel de către:

7.1 Inculpat, prin care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, invocând recunoașterea faptului aflării în stare de ebrietate și exprimări injurioase, însă acte de violență nu a săvârșit. În opinia lui, partea acuzării i-a înaintat învinuirea datorită faptului, că anterior a fost condamnat. A mai menționat, că nu a lovit pe nimeni, fapt confirmat prin lipsa vreunui certificat medico-legal, în acest sens. La fel, a menționat, că instanța de judecată nu a luat în considerație faptul, că s-a împăcat cu părțile vătămate, cu care locuiește în continuare și nu sânt în conflict.

7.2 Avocatul, Zadorojnîi Andrei, în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunile inculpatului să fie recalificate în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal.

În motivarea apelului a invocat că:

- instanța de judecată incorect a calificat acțiunile inculpatului în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, ignorând toate argumentele apărării în vederea reîncadrării acțiunilor inculpatului conform art. 201¹ alin. (1) Cod penal;

- partea vătămată, Sosnițchi Victor, fratele inculpatului nu are calitatea membrului familiei și nu poate fi considerat victima violenței în familie. În acțiunile

lui Prohorov O. lipsește elementul obligatoriu a laturii obiective a infracțiunii violența în familie – comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei;

- în cadrul judecării cauzei, în ședința de judecată s-a constatat, că Sosnițki Victor în anul 2007 s-a căsătorit având la moment familia sa și a trecut cu traiul la soție, locuind separat de familia inculpatului, venind doar deseori în oșpeție la familia lui Prohorov O.;

- particularitățile victimei violenței în familie, legate de vârstă, starea civilă, gradul de rudenie, faptul locuirii comune sau separate, urmau a fi luate în considerație de către instanța de judecată;

- instanța nu a luat în considerație circumstanțele atenuante: recunoașterea vinovăției inculpatului, care a fost de acord la examinarea cauzei în baza probelor administrate la urmărirea penală, nefiind de acord doar cu calificarea. Inculpatul s-a împăcat cu părțile vătămate.

- instanța greșit a aplicat art. 82 Cod penal, referindu-se la sentința Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 30.11.2006, prin care inculpatul a fost condamnat la 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 27, 187 alin. (2) Cod penal, deoarece rezultând din prevederile art. 111 Cod penal, antecedentul penal al inculpatului se consideră stins, astfel este ilegal și tipul penitenciarului închis, în care inculpatul urmează să execute pedeapsa, ce nu poate fi aplicat în speță în lipsa recidivei.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2015, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința.

9. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a considerat, că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. a) și art. 217 alin. (2) Cod penal a fost dovedită prin probele cercetate în ședința primei instanțe și verificate de instanța de apel, și anume declarațiile părților vătămate Sosnițki Liubov și Sosnițki Victor, martorilor Sosov P., Cataraga S. precum și materialele cauzei: plângerea din 19.02.2011 depusă la CPs Rîșcani mun. Chișinău de Sosnițki L. (f.d. 7, 9 v. 1); plângerea suplimentară din 03.11.2011 depusă la CPs Rîșcani mun. Chișinău de Sosnițki L. (f.d. 16 v. 1); plângerea din 14.12.2011 depusă la CPs Rîșcani mun. Chișinău de Sosnițki V. (f.d. 19 v. 1); referatul presentențial de evaluare psiho-socială a personalității lui Prohorov O. (f.d. 31-35 v. 1); raportul colaboratorului RPS „SCUT” din 04.11.2011 (f.d. 15 v. 1); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 08.08.2012 (f.d. 8-9 v. 2); raportul de constatare tehnico-științifică nr. 333 din 14.08.2012 (f.d. 14-16 v. 2); procesul-verbal de examinare a obiectului și ordonanța de recunoaștere și anexare a corpurilor delictive la cauza penală din 18.08.2012 (f.d. 17-18 v. 2); procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 21.08.2012 (f.d. 39-40 v. 2); procesul-verbal al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și natura ei nr. 2412 din 08.08.2012 (f.d. 11 v. 2).

Instanța de apel a conchis, că nu sunt temeiuri de aplicare a unei pedepse mai blânde, precum solicită inculpatul, deoarece din raportul presentențial rezultă, că

inculpatul continuă să consume băuturi alcoolice și să manifeste un comportament inadecvat.

În opinia instanței de apel nu sunt fondate argumentele apărătorului referitor la faptul, că unul din frații inculpatului nu poate avea statut de victimă și astfel nu este realizată latura obiectivă a infracțiunii de violență în familie. La aceste argumente, instanța de apel, reieșind din materialele cauzei atestă, că partea vătămată Sosnițki Victor, este fiul lui Sosnițki Liubovi și a locuit în aceeași locuință cu ea și inculpatul, iar începând cu anul 2009, de când ultimul a revenit din detenție mereu face abuz de băuturi spirtoase și amenință întreaga familie cu răfuială fizică. Astfel, partea vătămată, considerându-se victimă, s-a adresat cu plângere asupra acțiunilor violente ale inculpatului.

Totodată, instanța de apel a menționat, că în afară de partea vătămată Sosnițki V., au avut de suferit de pe urma acțiunilor violente și alți doi membri ai familiei – Sosnițki L. și Sosnițki A., iar faptul că ulterior părțile vătămate au încercat să-și modifice declarațiile nu constituie temei de a nu-i considera ca membri ai familiei inculpatului și nu a fost realizată latura obiectivă a infracțiunii de violență în familie.

Nu a fost de acord, instanța de apel cu argumentul, precum că antecedentul penal al inculpatului este stins și nu există recidivă în cazul dat. La acest capitol, instanța de apel a menționat, că inculpatul a fost condamnat prin sentința Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 30.11.2006, la 3 ani închisoare, în baza art. 27, 187 alin. (2) Cod penal, adică pentru o infracțiune din categoria celor mai puțin grave, iar potrivit art. 111 Cod penal, persoanele condamnate la închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave se consideră ca neavând antecedente penale, dacă au expirat 2 ani după executarea pedepsei. În cazul lui Prohorov O., acest termen de 2 ani ar fi expirat la 30.11.2011.

Prin urmare, instanța de apel a considerat, că antecedentul penal la momentul comiterii infracțiunii de violență în familie nu era stins, iar prima instanță just i-a aplicat pedeapsa inculpatului și temei pentru micșorarea acesteia ori modificarea tipului penitenciarului, nu sânt.

10. Hotărârile judecătorești sânt atacate cu recursuri ordinare de către:

10.1 Inculpat, considerându-le ilegale și invocă:

- nu a comis infracțiunea de violență în familie, iar acțiunile sale urmează a fi calificate ca contravenție;

- în plângerile părților vătămate nu este indicat că a fost aplicată violența fizică;

- partea acuzării nu a indicat data și timpul comiterii infracțiunii de violență în familie și a distorsionat declarațiile părților vătămate;

- instanța de judecată nu a ținut cont de divergențele între învinuirea adusă și declarațiile părților vătămate date în cadrul ședinței de judecată;

- instanța de judecată nu a luat în considerație, că în luna iulie 2012 a avut loc împăcarea cu părțile vătămate, care au solicitat să nu fie privat de libertate inculpatul, iar de atunci până la condamnare au locuit toți împreună, fără conflicte și incidente.

10.2 Avocatul Zadorojnîi Andrei în numele inculpatului, prin care solicită casarea acestora, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în partea calificării acțiunilor inculpatului și în partea pedepsei, cu recalificarea acțiunilor lui Prohorov O. conform art. 201¹ alin. (1) Cod penal și încetarea procesului pe acest capăt de acuzare din motivul intervenirii termenului de prescripție tragerii la răspundere penală, cu liberarea de răspundere penală.

În motivarea recursului invocă:

- hotărârea instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția;

- instanța de apel contrar materialelor cauzei și probelor administrate la dosar a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția adoptată, greșit indicând, că partea vătămată Sosnițki Victor a locuit în aceeași locuință cu inculpatul în perioada comiterii infracțiunii, fără a face referire la careva probe din dosar, abstract menționând că faptul dat rezultă din materialele cauzei;

- de fapt s-a constatat, că Sosnițki Victor, în anul 2007 s-a căsătorit și are altă familie, a trecut cu traiul la soție, locuiește separat de familia inculpatului și doar deseori vine în ospeție la familia lui Prohorov O. Partea vătămată Sosnițki V. locuiește pe adresa mun. Chișinău str. Miron Costin 6/2 ap. 23, împreună cu soția sa;

- soluția de respingere a argumentelor apărătorului referitor la pretinsa calitate de parte vătămată a lui Sosnițki V., deoarece nu se consideră membru a familiei inculpatului Prohorov O., locuind separat, contravine celor constatate nemijlocit de către instanța de apel, în decizia sa la descrierea probelor administrate la caz;

- decizia instanței de apel nu cuprinde careva motive pe care se întemeiază soluția referitor la antecedentele penale considerate ca nefiind stinse;

- potrivit sentinței și rechizitoriului, inculpatului i-a fost încredințată fapta prejudiciabilă din 14.12.2011, ce îi vizează pe Sosnițkaia L. și Sosnițki V., ultimul neavând calitate de parte vătămată, deoarece locuiește pe altă adresă, iar fratele Sosnițki A., care locuiește permanent, nu a fost prejudiciat prin acțiunile inculpatului. Prin urmare, acțiunile inculpatului în privința lui Sosnițki V. nu pot fi calificate ca violență față de membrul familiei, respectiv nu sânt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) Cod penal;

- instanțele de fond adoptând hotărâri de condamnare în privința inculpatului nu au ținut cont de circumstanțele cauzei și au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, fiind greșit constatată starea de recidivă și stabilit tipul închis al penitenciarului, pentru executarea pedepsei.

În drept, autorul și-a întemeiat recursul său în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală.

11. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate prin care solicită respingerea acestora cu menținerea hotărârilor atacate. Din textul recursurilor declarate, se evidențiază că acestea sânt motivate prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor și încadrarea acțiunilor, critici ce nu sânt incidente temeiurilor pentru recurs prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

La stabilirea pedepsei instanțele de fond s-au condus de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal. În speță, nu au fost stabilite careva circumstanțe atenuante, ce ar permite aplicarea față de inculpat a unei pedepse mai blânde. Argumentele recurenților referitoare la presupusele erori în partea încadrării acțiunilor inculpatului și aplicării prevederilor art. 82 Cod penal, instanța de apel le-a combătut corect, hotărârea fiind una argumentată.

12. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acestea urmează a fi admise, însă din alte motive decât cele invocate de recurenți, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care acesta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Raportând aceste prevederi legale la speța examinată, Colegiul penal lărgit reține, că în recursul depus de către inculpat, acesta nu indică nici un temei din cele prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, însă din conținutul recursului se constată că autorul nu este de acord cu calificarea acțiunilor sale în ce privește capătul de învinuire privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, considerând că acțiunile sale constituie o faptă contravențională. Astfel, în opinia instanței de recurs, inculpatul semnalează temeiul pentru recurs stipulat de pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*. De asemenea, se constată că în recursul declarat de către apărător, acesta invocă ca temeiuri de casare a hotărârilor judecătorești pct. 6), 8), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume: *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Totodată, instanța de recurs ține să elucideze acel fapt, că din textul recursului declarat de către apărător, se atestă invocarea ca critică de bază, dezacordul cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, solicitând în cele din urmă încadrarea acțiunilor ultimului conform prevederilor art. 201¹ alin. (1) Cod penal, din motiv că nu a fost săvârșită infracțiunea de violență în familie în privința fratelui Sosnițki V., deoarece el nu locuiește împreună cu inculpatul, nu este membru al familiei inculpatului și respectiv lipsește indicele calificativ al infracțiunii imputate „*săvârșită asupra a doi sau mai multor membri ai familiei*”. În asemenea situație, ținând cont că apărătorul nu contestă faptul prezenței în acțiunile inculpatului a componentei de infracțiune prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, precum și faptul că inculpatul în recursul său indică recunoașterea parțială a unor fapte, prin urmare Colegiul penal va analiza argumentele semnalate de recurenți prin prisma pct. 12) alin. (1) art. 427

Cod de procedură penală – *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită* și nu pct. 8) al aceleiași norme, precum indică apărătorul, deoarece nu este contestată vinovăția integrală a inculpatului, ci doar prezența variantei agravate a infracțiunii de violență în familie, prevăzută de lit. a) alin. (2) art. 201¹ Cod penal.

Analizând argumentele invocate de către partea apărării în susținerea temeiului de recurs prevăzut de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume admiterea unei erori grave de fapt, ce a afectat soluția adoptată, la caz, cu indicarea greșită a faptului că partea vătămată, Sosnițki Victor, a locuit în aceeași locuință cu inculpatul în perioada comiterii infracțiunii, în contextul în care, de fapt, acesta locuiește cu soția sa pe altă adresă, precum și criticile menționate la semnalarea cazului de casare prevăzut de pct. 12) al aceleiași norme sus enunțate, ce vizează încadrarea juridică a faptei săvârșite de către inculpat și anume că potrivit rechizitoriului, inculpatului i-a fost imputată fapta prejudiciabilă din 14 decembrie 2011, ce îi vizează pe Sosnițki L. și Sosnițki V., ultimul neavând calitate de parte vătămată, deoarece locuiește pe altă adresă, iar fratele Sosnițki A., care locuiește permanent, nu a fost prejudiciat prin acțiunile inculpatului, Colegiul penal le consideră insuficiente de a răsturna situația în prezenta speță și a interveni în sensul casării hotărârilor adoptate, din motivele invocate de recurenți. La acest capitol, instanța de recurs, relevă că potrivit actului de învinuire înaintat inculpatului, ultimul a fost învinuit de comiterea infracțiunii de violență în familie în 3 episoade: la data de 19.09.2011 săvârșită asupra mamei sale Sosnițki Liubovi; la data de 04.11.2011 săvârșită asupra mamei Sosnițki Liubovi, fraților Sosnițki Victor și Sosnițki Alexandr; precum și la data de 14.12.2011 săvârșită asupra mamei Sosnițki Liubovi și fratelui Sosnițki Victor. Prin urmare, excluzând violența săvârșită asupra fratelui Sosnițki Victor, care locuiește pe altă adresă cu familia sa, în episodul din data de 04.11.2011, oricum se constată faptul comiterii de către inculpat a infracțiunii de violență în familie asupra mamei și fratelui Sosnițki Alexandr, care locuiesc împreună în același apartament, fapt confirmat prin rapoartele anexate la materialele dosarului ale colaboratorilor de poliție Rusu M. și Cupcic R. (f.d. 14-15 v. 1), procesul-verbal de audiere a părții vătămate Sosnițki Liubovi, în cadrul urmăririi penale, (f.d. 18 v. 1). Faptul, că fratele inculpatului – Sosnițki A. nu a înaintat cerere de a fi recunoscut în calitate de parte vătămată în prezenta cauză penală, reieșind din prevederile art. 276 alin. (1) Cod de procedură penală, nu este necesară plângerea prealabilă a victimei în cazul infracțiunilor prevăzute de art. 201¹ Cod penal, mai ales în contextul, că ultimul este invalid de gr. 2 din copilărie având afecțiuni de ordin psihic (f.d. 23 v.1) și care se află sub tutela mamei sale Sosnițki L., fapt ce nu este negat de inculpat. În opinia Colegiului penal lărgit, instanțele de fond întemeiat au apreciat critic declarațiile părților vătămate Sosnițki L. și Sosnițki V., date în cadrul ședinței de judecată, deoarece acestea fiind în legătură de rudenie de gradul I cu inculpatul, au avut ca scop de a-l ajuta pe ultimul să evite răspunderea penală, mai ales conviețuind împreună cu inculpatul sânt în raza de influență a acestuia, iar declarațiile date în cadrul urmăririi penale au fost făcute mai aproape de comiterea infracțiunii imputate inculpatului și evenimentele produse au fost mai recente, ceea ce presupune o

sinceritate mai vădită în astfel de situații, în raport cu declarațiile date ulterior de către părțile vătămate în ședința de judecată, aproximativ peste 3 ani. Faptul comiterii de către inculpat a infracțiunii de violență în familie asupra a 2 membri se confirmă și prin referatul presentențial de evaluare psihosocială a personalității inculpatului, Prohorov O. (f.d. 31-35 v. 1), din pct. III al acestuia rezultând, că efectele nocive ale violenței nu se răsfrângeau doar asupra mamei, dar și altor membri ai familiei (fratele). Așadar, Colegiul penal lărgit statuează, că în speța deferită judecării, a fost dovedită prezența variantei agravate incriminate inculpatului și prevăzută de lit. a) alin. (2) art. 201¹ Cod penal și anume violența în familie săvârșită asupra doi membri ai familiei.

Sub aspectul temeiului pentru recurs prevăzut de pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, apărătorul în recursul său a invocat faptul, că la individualizarea pedepsei instanțele de fond eronat au stabilit starea de recidivă în acțiunile inculpatului și respectiv tipul închis al penitenciarului, argumente pe care Colegiul lărgit le respinge ca nefondate. Așadar, opozant criticilor invocate la capitolul dat, Colegiul penal reține din materialele cauzei, că inculpatul prin sentința Judecătoriai Rîșcani mun. Chișinău din 30 noiembrie 2006 a fost condamnat în baza art. 27, 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, la 3 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis. Sancțiunea art. 187 alin. (2) Cod penal, la momentul condamnării inculpatului, prevedea pedeapsa cu închisoare de la 3 la 6 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 500 la 1000 unități convenționale. Respectiv, conform art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiunea pentru care a fost condamnat inculpatul se clasifică ca infracțiune gravă. La fel, din revendicarea anexată la materialele cauzei (f.d. 146 verso v. 2) se constată, că inculpatul a fost liberat condiționat înainte de termen la 20.11.2008. Potrivit art. 111 alin. (1) lit. h) Cod penal, se consideră ca neavând antecedente penale persoanele condamnate la închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni grave – dacă au expirat 6 ani după executarea pedepsei, iar potrivit alin. (2) al aceleiași norme, dacă condamnatul, în modul stabilit de lege, a fost liberat înainte de termen de executarea pedepsei sau partea neexecutată a pedepsei i-a fost înlocuită cu o pedeapsă mai blândă, termenul stingerii antecedentelor penale se calculează pornindu-se de la termenul real al pedepsei executate, din momentul liberării de executarea pedepsei principale și complementare. Deci, la caz termenul de 6 ani pentru stingerea antecedentului penal se calculează, începând cu 20.11.2008 și expiră la 20.11.2014, însă inculpatul a comis infracțiunea în prezenta cauză penală la data de 19.11.2011, adică în perioada când antecedentul penal nu era stins. În astfel de împrejurări, instanțele de fond corect au stabilit în acțiunile inculpatului prezența stării de recidivă, prevăzută de art. 34 alin. (1) Cod penal. În continuare, art. 72 alin. (4) Cod penal stipulează, că *în penitenciare de tip închis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și persoanele care au săvârșit infracțiuni ce constituie recidivă.* Având în vedere cele menționate, Colegiul penal lărgit statuează, că și tipul penitenciarului închis, corect a fost stabilit de către instanțele de fond.

Drept urmare, a verificării legalității hotărârilor adoptate de către instanțele de fond la judecarea recursurilor declarate în prezenta cauză penală, în opinia Colegiului, instanțele de fond la efectuarea individualizării pedepsei au admis careva constatări eronate în ce privește gravitatea infracțiunii săvârșite și circumstanțelor comiterii acestora.

În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept de a admite, cu casarea parțială sau totală a hotărârilor atacate, să rejudece cauza și să pronunțe o nouă hotărâre, dacă nu se agravează situația condamnatului.

Deci, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărâri ilegale.

Astfel, verificând hotărârile atacate sub aspectul individualizării corecte a pedepselor, temei prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul relevă, dispozițiile art. 61 Cod penal care stipulează că, *pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.*

Totodată, conform prevederilor art. 75 alin. (1) și (2) Cod penal, *persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.*

Prin urmare, Colegiul penal menționează că în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Din conținutul sentinței, care a fost menținută prin decizia instanței de apel, se atestă că la capitolul stabilirii pedepsei, prima instanță a reținut acel fapt că infracțiunea comisă de către inculpat se atribuie la categoria infracțiunilor grave, fapt ce a fost greșit constatat, deoarece sancțiunea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) Cod penal, pentru care a fost recunoscut vinovat și condamnat inculpatul prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore sau cu închisoare de până la 5 ani. Conform art. 16 alin. (3) Cod penal, această

infracțiune se clasifică, ca infracțiune mai puțin gravă. Astfel, ținând cont de faptul, că infracțiunea prevăzută de art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, a fost comisă de către inculpat în stare de recidivă, raportând dispozițiile art. 82 alin. (2) Cod penal la caz, rezultă că mărimea pedepsei pentru recidivă nu poate fi mai mică de jumătate din maximumul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod, adică în speță nu mai puțin de 2 ani 6 luni.

În viziunea instanței de recurs, pedeapsa stabilită inculpatului de către instanțele de fond, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, în prezența circumstanțelor și împrejurărilor constatate în cauza dată, nu a fost individualizată într-un tot corect, neținându-se cont și de dispozițiile Părții generale a prezentului cod și anume art. 75 Cod penal, în consecință fiindu-i stabilită o pedeapsă mai aspră, fiind necesar de a interveni în hotărârile judecătorești adoptate pentru a aplica o pedeapsă echitabilă lui Prohorov O. în raport cu faptele comise.

Deci, Colegiul reiterează că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit reține, că în prezenta cauză penală, nu au fost reținute circumstanțe atenuante prevăzute de art. 76 Cod penal, ca circumstanță agravantă, conform art. 77 Cod penal este săvârșirea infracțiunii de către o persoană care a fost anterior condamnată. Totodată, se va reține și acel fapt, că concluziile referatului prezentențial al inculpatului, permite constatarea privind perspectivele de integrare a lui Prohorov O. ca fiind medii, este motivat spre schimbare, însă continuând să servească băuturi alcoolice se manifestă prin comportament neadecvat. De menționat este și acel fapt, că inculpatul s-a împăcat cu părțile vătămate, care îi sunt rude apropiate și acestea nu au careva pretenții de ordin material față de el. Astfel, Colegiul consideră, că instanțele de fond i-au stabilit o pedeapsă aspră - 4 ani închisoare din maximumul de 5 ani prevăzuți de lege, în raport cu faptele comise și circumstanțele cauzei, statuând de a-i aplica o pedeapsă mai aproape de minimumul de 2 ani 6 luni, prevăzuți în cazul inculpatului, fiind suficient aplicarea unei pedepse de 3 ani închisoare, termen echitabil în care ultimul să-și facă concluziile necesare de a nu admite în viitor încălcarea prevederilor legale și a respecta relațiile sociale cu privire la solidaritatea familială.

Generalizând cele expuse, instanța de recurs consideră oportun de a corecta eroarea comisă de instanțele de fond, fără a agrava situația condamnatului, rejudecând cauza în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte.

13. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E:

Se admit recursurile ordinare declarate de către inculpat și avocatul acestuia, Zadorojnii Andrei, din alte motive, se casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2015 și sentința Judecătoriei Rîșcani mun.

Chişinău din 05 iunie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Prohorov Oleg Nicolai**, în latura stabilirii pedepsei în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, rejudecă cauza și pronunță în această parte o hotărâre nouă, după cum urmează:

Prohorov Oleg Nicolai se condamnă în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 34 alin. (1), art. 82 Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

În rest, celelalte dispoziții ale hotărârilor judecătorești atacate se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 09 august 2016.

Președinte	Gordilă Nicolae
Judecător	Covalenco Elena
Judecător	Diaconu Iurie
Judecător	Alerguș Constantin
Judecător	Guzun Ion